

NHẬN PHÉP XÁ GIẢI LẦN CUỐI VÀ ĐƯỢC ƠN CHẾT LÀNH

... Từ năm 1986 đến năm 1988 tôi làm Cha Phó giáo xứ Thánh Giacôbê ở Port Arthur thuộc bang Texas. Cùng thời gian này, trong vòng một năm, tôi làm Linh Mục Tuyên Úy cho Tổng Bệnh Viện Thánh Maria. Tôi phụ trách phiên trực đêm từ 9 giờ tối đến 6 giờ sáng, nghĩa là thức trọn đêm. Tuy nhiên, công việc đối với tôi không nặng nề lắm, bởi lẽ lúc ấy tôi là Linh Mục trẻ đông đầy sức lực và nhiệt huyết tông đồ. Nơi máy vi tính, tôi có trọn danh sách các bệnh nhân cần được tôi viếng thăm. Một trong các bệnh nhân là bà Althea Tumer mà tôi không bao giờ bỏ quên, không thăm viếng. Khi tôi bắt đầu nhiệm vụ Tuyên Úy thì bà đã sống trong tình trạng hôn mê.

Trong vòng một tháng trời, không đêm nào là tôi không ghé thăm bà một lần, cho dù bà không mấy

may có phản ứng nào hết. Trong Chung Viện người ta dạy chúng tôi biết rằng các bệnh nhân - mặc dầu sống tình trạng hôn mê - vẫn nghe và hiểu một số điều một số chuyện xảy ra chung quanh.

Vì thế, mỗi lần đến thăm, tôi lấy ghế ngồi bên cạnh giường bà và bắt đầu nói cho bà biết tôi tên gì và đến từ đâu. Rồi tôi kể vắn tắt cho bà nghe vài biến cố xảy ra trong ngày hoặc nói về thời tiết nắng mưa. Trước khi ban phép lành cho bà, tôi đọc một Kinh Lạy Cha, một kinh Kính Mừng và một kinh Sáng Danh.

Một buổi tối, sau một ngày bận rộn vất vả nơi giáo xứ, tôi đến bệnh viện với thân xác mệt đừ. Chẳng may đêm ấy người ta lại giao cho tôi một danh sách dài thòng-loòng các bệnh nhân cần viếng thăm. Tôi nhủ thầm:

- Đêm nay mệt quá, nên mình bỏ qua lượt viếng thăm bà Althea Tumer! Vả lại, bà đâu biết mình có mặt ở nhà thương!

Thế nhưng, trong khi viếng thăm các bệnh nhân khác, tư tưởng tôi chốc chốc lại hướng về bà Althea Tumer. Sáng hôm ấy tôi chuẩn bị trở về nhà xứ vào lúc 3 giờ. Bỗng chốc, tâm tư tôi bỗng chồn lo lắng. Tôi tự nhủ:

- Phải đến viếng thăm bà Althea. Nếu chẳng may đêm nay bà qua đời, chắc chắn mình sẽ vô cùng ân hận!

Vì nghĩ như thế nên tôi miễn cưỡng đến thăm bà. Tôi không bao giờ quên khung cảnh xảy ra đêm ấy. Ánh sáng trắng rằm xuyên qua cửa sổ chiếu sáng trọn căn phòng. Và tôi bắt đầu chương trình thăm viếng như thường lệ:

- Thông báo tin tức, thời tiết và cầu nguyện.

Khi chấm dứt, tôi như nghe một tiếng nói từ bên trong:

- Bà chưa xưng tội, vậy hãy ban phép giải tội cho bà!

Nghe xong, tôi tự đáp lại:

- Đúng rồi! Nhà người chỉ lo kể chuyện thời sự và thời tiết nắng mưa, mà lại quên bằng chuyện phải loan báo Tin Mừng và ban phép giải tội cho bà!

Nói xong, tôi như người sức tỉnh. Tôi cầm tay bà trong lòng bàn tay tôi và nói:

- Bà Althea à, nếu bà đã phạm tội nào mà chưa xưng, thì bây giờ bà hãy xưng đi, trong ít phút nữa, tôi sẽ ban ơn xá tội cho bà!

Nói rồi, tôi đứng im ít phút và cầu nguyện trong thinh lặng. Xong, tôi lớn tiếng đọc Kinh Ăn Năn Tội và giờ tay vừa vạch hình Thánh Giá trên người bà vừa đọc Lời Tha Tội.

Bỗng chốc, bà Althea Tumer mở to mắt rồi bất thành linh ngồi thẳng trên giường. Đôi mắt bà nhòm đắm đắm vào tượng Thánh Giá Đức Chúa GIÊSU KITÔ treo trên tường đối diện với giường nằm. Bà giờ hai tay trong cử chỉ chào đón và bằng giọng to lớn rõ ràng, bà chỉ kêu duy nhất danh thánh:

- GIÊSU!

Một nụ cười làm rạng rỡ khuôn mặt trước khi bà ngã người về phía sau và trút hơi thở cuối cùng. Thú thực, tôi có ngạc nhiên kinh hoàng nhưng không hề sợ hãi.

Biến cố bất ngờ xảy ra khiến tôi thâm hiểu rằng, THIÊN CHÚA không để cho bà Althea Tumer phải chết trước khi được giải thoát khỏi mọi giây tội lỗi ràng buộc trên thế gian này. Và đây là lần đầu tiên, tôi ý thức sâu xa tầm quan trọng của chức vụ Linh Mục, trong tư cách là người đại diện THIÊN CHÚA, có quyền giải hòa con người với THIÊN CHÚA.

Tôi đứng lại cạnh giường bà Althea Tumer thêm vài phút nữa để suy gẫm về màu nhiệm tội lỗi và sức mạnh của ơn thánh.

Một vài ngày sau đám tang bà Althea Tumer, một người em gái của bà đến gặp tôi và nói:

- Thưa Cha, ngay từ thơ bé, người ta đã dạy chúng con phải cầu xin ơn chết lành, để có thể chết trong ơn nghĩa Chúa. Các y tá cho con biết là Cha có mặt bên cạnh Chị con khi Chị con qua đời. Vì lý do đó, con xin đến để bày tỏ cùng Cha tâm tình tri ân sâu xa của con.

Chứng từ của Cha Timothy Deeter, Linh Mục Phụ Trách Văn Phòng Phụng Vụ của Giáo Phận Perth, miền Tây nước Úc.

... THIÊN CHÚA phán với ngôn sứ Dacaria: "TA bực bực nổi giận với cha ông các ngươi. Ngươi hãy bảo chúng: Hãy trở lại với THIÊN CHÚA và THIÊN CHÚA sẽ trở lại với các ngươi. Đừng như cha ông các ngươi, những người đã được các ngôn sứ thời xưa cảnh cáo: Hãy từ bỏ lối sống xấu xa và những hành vi gian ác của các ngươi mà trở lại. Nhưng chúng chẳng nghe, chẳng lưu ý đến

TA. Cha ông các ngươi bây giờ ở đâu? Liệu các ngôn sứ có sống mãi không? Thế nhưng các Lời và các Thánh Chỉ TA đã truyền cho các tôi tớ TA là các ngôn sứ, lại chẳng theo sát cha ông các ngươi hay sao?" Bấy giờ họ đã trở lại và nói: "THIÊN CHÚA các đạo binh đã quyết định xử với chúng con căn cứ vào lối sống và hành vi của chúng con thế nào, thì THIÊN CHÚA đã hành động như vậy" (Sách Dacaria 1,1-6).

("La Santa Crociata in onore di San Giuseppe", Agosto-Settembre 2008, trang 16)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt